

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **J. Š.**, bytem X, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2010, č.j. 2010/38888-424,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí ze dne 23. 6. 2010, č.j. 2010/38888-424 se zrušuje a věc se vrací zpět žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 870,- Kč do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí ze dne 23. 6. 2010, č.j. 2010/38888-424, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce v Chebu, č.j. CHB-456/2010-VE ze dne 8. 4. 2010. Tímto rozhodnutím byla žalobci přiznána ode dne 18. 1. 2010 podpora v nezaměstnanosti podle § 39 odst. 1, § 42 odst. 1, § 43 odst. 1 písm. a) a odst. 2, § 48 a § 50 odst. 1, 3 a 5 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), ve výši 6.600,- Kč měsíčně po dobu prvních dvou měsíců, ve výši 5.077,- Kč měsíčně po dobu dalších dvou měsíců a ve výši 4.569,- Kč měsíčně po zbývajících podpůrných dobu. U žalobce činila podpůrná doba 5 měsíců.

Žalobce ve své žalobě nejprve popisuje průběh řízení před správním orgánem I. stupně a kroky, které učinil po rozhodnutí o odvolání. Napadenému rozhodnutí vytýká, že je plné matoucích informací, které mění nezákonně jeho práva a povinnosti.

Žalobce v bodě 1. žaloby tvrdí, že o odvolání nebylo oprávněno rozhodovat Ministerstvo práce a sociálních věcí, neboť v tomto případě se na danou věc vztahoval zákon o zaměstnanosti, nikoliv ustanovení § 89 správního řádu.

V bodě 2. žaloby žalobce upřesnil, z jakého důvodu považuje rozhodnutí za matoucí s tím, že odkázal na ustanovení zákona o zaměstnanosti, jimiž argumentoval žalovaný. Zdůraznil, že již v odvolání nesouhlasil s výší měsíčního průměrného výdělku. Úřadu práce v Chebu doložil originály evidenčních listů důchodového pojištění a potvrzení o zaměstnání, z nichž je zřejmé, že žalobcův měsíční čistý výdělek je o hodně vyšší než 10. 153,- Kč. Žalobce doplnil, že na podporu svého tvrzení poskytnul správnímu orgánu k okopírování originály evidenčních listů důchodového pojištění, potvrzení o zdanitelných příjmech ze závislé činnosti a z funkčních požitků a správnímu orgánu připomněl, že u Okresního soudu v Chebu probíhá řízení o určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru. Podle žalobce v rozhodnutí žalovaného chybí, jak předložené důkazy hodnotil a ke kterým důkazům přihlédl. Namítá, že tyto skutečnosti se nedozvěděl ani ze správního spisu. Navíc nebyla vyřešena jeho připomínka, proč na podporu v nezaměstnanosti čekal 7 měsíců. K bodu 2 doplnil, že nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že potvrzení zaměstnavatele ze dne 8.3. 2010 o výši příjmu v částce 20.851,- Kč je novým důkazem. Podle žalobce šlo jen o výpočet výše čisté průměrné mzdy.

V bodě 3. žaloby poukazuje na znění ustanovení § 50 odst. 1 zákona o zaměstnanosti a na ustanovení § 17 zákona č. 1/1992 Sb., který přesně stanoví výpočty pro průměrnou mzdu. V této souvislosti žalobce vypisuje, co je považováno za průměrný výdělek pro pracovněprávní účely.

V bodě 4. žalovanému vytýká nezákonné nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí.

V závěru žaloby žalobce požádal, aby soud přepočítal výši průměrného čistého měsíčního výdělku podle originálních výplatních listů a zároveň tuto výši překontroloval u jeho zaměstnavatele. Uvedl, že soudu může předložit originální výplatní listy, docházkové listy, evidenční listy důchodového pojištění a potvrzení o zaměstnání.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 15. 3. 2011 odmítl oprávněnost námitek. K námitce uvedené v bodu III. žaloby ohledně pochybností žalobce o pravosti rozhodnutí ze dne 23. 6. 2010 č.j. 2010/38888-424 žalovaný konstatuje, že ve věci vede řízení věcně a místně příslušný správní orgán. Působnost Ministerstva práce a sociálních věcí je dána ustanovením § 9 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky. Poté odkázal na znění ustanovení § 1, § 89 odst. 1 a § 178 odst. 1 správního řádu a na ustanovení § 6 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, z nichž dovodil, že právě žalovaný je nadřízeným správním orgánem úřadu práce. Co se týká pravosti rozhodnutí o odvolání, žalovaný sděluje, že toto rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti dle § 68 správního řádu a je opatřeno i otiskem úředního razítka v souladu s požadavkem ustanovení § 69 odst. 1 správního řádu.

Námítku žalobce, že rozhodnutí je plné matoucích informací, považuje žalovaný za abstraktní, k níž se nelze vyjádřit, neboť není nijak konkretizovaná. Žalovanému není zřejmé, jaké konkrétní matoucí informace má žalovaný na mysli, nicméně postup správního orgánu I. stupně i následně žalovaného považuje za zákonný.

Co se týká odkazu žalobce uvedeného v bodě IV. žaloby na zákon č. 1/1992 Sb., o mzdě, odměně za pracovní pohotovost a o průměrném výdělku, žalovaný konstatuje, že tento právní předpis byl ke dni 1 .1. 2007 zrušen. Nynější platnou právní úpravu týkající se odměňování za práci upravuje zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších

předpisů. Žalovaný odmítá, že by správní orgány postupovaly v rozporu s platnými právními předpisy a doplňuje, že obě rozhodnutí správních orgánů byla vydána na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu, tak jak stanoví § 3 správního řádu.

K námitce žalobce, že řízení o přiznání podpory v nezaměstnanosti trvalo 7 měsíců, žalovaný uvádí, že existovaly důvodné pochybnosti, které z předložených potvrzení zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku je správné, proto musel správní orgán I. stupně provádět došetření. Mimo jiné byla u zaměstnavatele provedena kontrola, o jejímž výsledku byl sepsán kontrolní protokol ze dne 29. 3. 2010. V protokolu je mimo jiné uvedeno, že průměrný měsíční čistý výdělek žalobce činil 10.153,- Kč, což stvrdila svým podpisem účetní zaměstnavatele. Dále do protokolu uvedla, že potvrzení průměrného výdělku na částku 24. 698 Kč a ani na částku 20. 851 Kč ona nevystavovala. Z tohoto důvodu byl pro výpočet podpory v nezaměstnanosti u žalobce použit průměrný měsíční čistý výdělek 10.153,- Kč. Žalovaný nemá pochyb o správnosti stanovení průměrného měsíčního výdělku.

Žalovaný dále zdůrazňuje, že sám žalobce předkládal správnímu orgánu I. stupně různá potvrzení předmětného výdělku, což mělo za následek došetřování ze strany správního orgánu I. stupně, proto nemohlo být rozhodnutí vydáno bezodkladně. V této souvislosti žalovaný poukázal na ustanovení § 71 odst. 5 správního řádu, podle něhož se nedodržení lhůt nemůže dovolávat ten, kdo je způsobil. Rovněž připomněl, že dle ustálené judikatury správních soudů jsou lhůty uvedené v § 71 správního řádu lhůty pořádkové, což znamená, že jejich překročení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

V závěru žalovaný odmítl, že by postup správních orgánů byl nezákonný a diskriminující. Správní orgán I. stupně vycházel z potvrzení zaměstnavatele ze dne 30. 6. 2009 o tom, že průměrný měsíční čistý výdělek žalobce v daném zaměstnání byl 10.153,- Kč, jelikož účetní zaměstnavatele do protokolu o podaném vysvětlení ze dne 23. 3. 2010 tento výdělek potvrdila a současně uvedla, že potvrzení na částku 24.698,- Kč nevystavovala. Žalovaný má tak za to, že není důvod jakkoliv přepočítávat výši průměrného čistého výdělku, jak požaduje žalobce. Naopak podle názoru žalovaného v daném případě není pochyb o tom, že bylo postupováno v souladu se zásadou legality dle § 2 správního řádu.

Žalobce se ke stanovisku žalovaného vyjádřil v dopise ze dne 24. 3. 2011, kde vytknul žalovanému, že se vůbec nezabýval odvolacími námitky a ve vyjádření k žalobě zcela pomíjí myšlenkový postup. Taktéž namítá, že se žalovaný logicky nevypořádal se žalobními body s tím, že zákon jasně stanovuje, jak se počítá průměrný výdělek. Připomněl, že správnímu orgánu poskytl výplatní listy a zároveň také potvrzení o zdanitelných příjmech ze závislé činnosti a funkčních požitků.

Na výzvu soudu, žalobce zaslal v příloze vyjádření usnesení OS v Chebu ze dne 21. 12. 2008 č.j. 15 C 555/2007-111 o tom, že se řízení o přezkoumání tarifní třídy žalobce, uložení povinnosti žalovanému dále zaměstnávat žalobce a vyplatit mu mzdu od 17. 10. 2007 do rozhodnutí soudu, se vylučuje k dalšímu řízení. Dále soudu předložil evidenční list důchodového pojištění od roku 2007 do 2009. Kopii přílohy k potvrzení o zaměstnání ze dne 30. 6. 2009, kde byl žalobci potvrzen průměrný čistý měsíční výdělek ke dni ukončení pracovního poměru tj. ke dni 31. 3. 2009 ve výši 10.153,- Kč. Dále předložil potvrzení o zdanitelných příjmech ze závislé činnosti a z funkčních požitků, sražených zálohách na daň a daňovém zvýhodnění za období od 1. 1. do 31. 3. 2009, podle něhož úhrn zúčtovaných příjmů ze závislé činnosti a funkčních požitků činí 296.377,- Kč. Kopie výplatních listů za květen a červen 2007, za červen 2009 a zkrácený opis hrubých mezd za období 06/09 ze dne 18. 6. 2009.

Soud vyzval i bývalého zaměstnavatele (X spol. s r.o.), aby sdělil výši průměrného čistého výdělku žalobce, který byl použit pro posouzení nároku na dávku ze systému státní sociální podpory a sdělil měsíční příjem žalobce, ze kterého bylo vycházeno při výpočtu průměrného čistého měsíčního výdělku, který byl zároveň naposledy použit pro pracovníprávní účely.

Ze sdělení je zřejmé, že žalobce byl u jmenované společnosti zaměstnán od 5. 5. 2003 do 16. 10. 2007. Žalobce se obrátil na soud s žalobou o určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru, které soud vyhověl. Pracovní poměr skončil ke dni 31. 3. 2009.

Ke dni skončení pracovního poměru mu byl vypočítán čistý měsíční výdělek pravděpodobný dle § 355 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce. Zaměstnavatel zdůvodnil výpočet tak, že žalobce od 17. 10. 2007 do 31. 3. 2009 nepracoval u společnosti a neměl tedy žádný zdanitelný příjem ze závislé činnosti. Uvedl, že při výpočtu vycházel ke dni skončení pracovního vztahu z výpočtu měsíčních příjmů:

Ve IV.čtvrtletí roku 2008 nepracoval, proto byl použit průměrný měsíční výdělek pravděpodobný, nepracoval alespoň 21 dnů.

Za IV.čtvrtletí roku 2007, kdy pracoval od 1.10.2007 do 16.10.2007, byl stanoven pravděpodobný výdělek z hrubé mzdy, které zaměstnanec dosáhl od počátku rozhodného období a počet skutečně odpracovaných hodin. Hrubý měsíční příjem pro pracovníprávní průměr : 9.044,-Kč

odpracované hodiny pro pracovníprávní průměr: 100,00

Denní fond 7,50 hodin

Průměr hodinový : $9.044 : 100 = 90,44$ Kč

Průměr denní : $90,44 \times 7,50 = 678,00$ Kč

Výpočet průměrného pravděpodobného čistého měsíčního výdělku:

(Zaměstnavatel doplnil, že vzal v úvahu veškeré podmínky pro výpočet mzdy, zda má zaměstnanec podepsáno „Prohlášení“ nebo nikoliv.)

$90,44 \times 7,50 \text{ hodin} \times 5 \text{ dnů} \times 4,348 = 14.746,-$ hrubý příjem

sociální pojištění 6,50% - 959,-

zdravotní pojištění 4,5% - 664,-

základ daně(superhrubá mzda) 19.759,-

základ daně zaokr.na celé 100 Kč 19.800,-

zálohová daň 2.970,-

slevy na dani celkem 0,-

čistý měsíční výdělek 10.153,-

Zaměstnavatel doplnil, že byl použit pracovníprávní průměr pro zaměstnance nejvýhodnější: tj. 90,44 Kč na hodinu.

Dále uvedl, že výpočet průměrného pravděpodobného měsíčního výdělku byl naposledy použit při výpočtu náhrady mzdy z neplatného rozvázání pracovního poměru do řádného skončení pracovního poměru od 1.1.2008 do 31.3.2009 včetně tříměsíčního odstupného. Náhrada mzdy včetně odstupného od 17.10.2007 do 31.3.2009 byla vyúčtována za měsíc červen 2009.

Hrubý příjem : náhrada mzdy včetně odstupného činila: 296.377,-Kč

Čistý příjem : 210.626,-Kč

Při jednání soudu žalobce předložil zprávu zástupkyně veřejného ochránce práv ze dne 26. 5. 2011, rozsudky Okresního soudu Chebu č.j. 15 C 555/2007, Krajského soudu v Plzni č.j. 61 Co 109/2009 a usnesení Okresního soudu v Chebu č.j. 15 C 555/2007 ze dne 21. 12. 2008. Žalobce doplnil, že mu bylo znemožněno pracovat u zaměstnavatele, dokonce mu byl znemožněn přístup. Žalovaný na dotaz soudu sdělil, že byl seznámen se zprávou veřejného ochránce práv a žalobce přislíbil, že její kopii zašle soudu.

V doplňujícím podání žalobce s poukazem na předložené rozsudky označil tvrzení správních orgánů ohledně jeho nepracování za lživá, neboť těmito bylo určeno, že okamžité zrušení pracovního poměru dané žalobci zaměstnavatelem dne 16. 10. 2007, bylo neplatné.

Zástupkyně veřejného ochránce práv učinila z provedeného šetření závěr, že úřad práce při výkonu kontroly správnosti výpočtu průměrného výdělku dle § 126 odst. 3 zákona o zaměstnanosti pochybil, když nedůsledně provedl kontrolní šetření.

Městský soud v Praze přezkoumal dle ustanovení § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Nejprve se soud vyjadřuje k námitce žalobce, že o jeho odvolání rozhodlo nesprávně Ministerstvo práce a sociálních věcí. Žalovaný ve svém vyjádření správně odkázal na ustanovení § 1, § 89 odst. 1 a § 178 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 6 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Z těchto ustanovení je zřejmé, že žalovaný je nadřízeným správním orgánem úřadu práce, který o věci rozhodl v prvním stupni. Dále soud konstatuje, že nemá pochybnosti o pravosti vydaného rozhodnutí.

Za stěžejní námitku zmíněnou již v odvolání soud považuje nesouhlas žalobce se stanovením výše jeho měsíčního průměrného výdělku v částce 10.153,- Kč, o které se dozvěděl v dopise od zaměstnavatele ze dne 5. 2. 2010. Uvedl, že v dopise ze dne 9. 2. 2010 bývalý zaměstnavatel zaslal žalobci společně s listinou potvrzení o zdanitelných příjmech ze závislé činnosti a z funkčních požitků, potvrzení o výši měsíčního čistého výdělku v částce 24.698,- Kč. O tom, že jeho průměrný měsíční výdělek je vyšší, než z něhož vychází správní orgány, doložil v souladu s ustanovením § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti originály evidenčních listů důchodového pojištění a potvrzení o zaměstnání.

Dne 18. 1. 2010 požádal žalobce Úřad práce v Chebu o zprostředkování zaměstnání a zároveň o přiznání podpory v nezaměstnanosti. Dne 3.2. 2010 obdržel úřad práce potvrzení zaměstnavatele ze dne 30. 6. 2009, že průměrný měsíční čistý výdělek v posledním zaměstnání byl 10.153,- Kč. Dne 11. 2. 2010 žalobce předložil další potvrzení zaměstnavatele ze dne 30. 6. 2009, ve němž se uvádí, že výše průměrného čistého výdělku žalobce je 24.698,- Kč. Dne 8. 3. 2010 bylo úřadu práce předloženo další potvrzení zaměstnavatele o průměrném měsíčním výdělku žalobce, a to na částku 20.851,- Kč.

Jelikož měl správní orgán pochybnosti o průměrném měsíčním výdělku žalobce, provedl dne 23. 3. 2010 u bývalého zaměstnavatele kontrolu dodržování pracovněprávních předpisů podle § 126 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, týkající se výše průměrného měsíčního čistého výdělku. O kontrole byl sepsán protokol o výsledku kontroly ze dne 29. 3. 2010, z něhož soud zjistil, že mzdová účetní společnosti X uvedla, že dne 3. 2. 2010 odeslala datovou schránkou Úřadu práce v Chebu potvrzení zaměstnavatele pro účely posouzení nároku na podporu v nezaměstnanosti ve výši průměrného výdělku 10.153,- Kč ze dne 3.2. 2010. Doplnila, že žalobce ve 4. čtvrtletí roku 2008 nepracoval, proto byl při zjišťování výdělku potvrzen výdělek pravděpodobný dle § 355 zákoníku práce. Dále uvedla, že přílohu k potvrzení na částku 20.851,- Kč a na částku 24.698,- Kč nevystavila.

Při provádění státní kontrole je správní orgán povinen se řídit zákonem č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož je kontrolní orgán povinen zjistit skutečný stav věci a kontrolní zjištění prokázat podklady. Kontrolní orgán musí být schopen svá tvrzení vyplývající z kontrolního protokolu kvalifikovaně zdůvodnit a prokázat hodnověrnými doklady. V daném případě se tomu tak podle názoru soudu nestalo. Závěr kontrolního orgánu se neopírá o žádné dokumenty, z kterých by zjistil, zda žalobce v rozhodném období práci skutečně nevykonával, jaká byla jeho průměrná mzda, zda pobíral odměnu a v jaké výši. V protokolu zcela chybí, jakým způsobem byl vypočten konstatovaný průměrný výdělek a nebylo zde ani zhodnoceno, zda pravděpodobný výdělek odpovídá výši mzdy, kterou by žalobce dostal, pokud by pracoval.

Jelikož kontrolní orgán nedostatečně ověřil výši stanoveného průměrného výdělku, který byl naposledy použit pro pracovníprávní účely, nedošlo ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Jak bylo výše uvedeno dne 8. 4. 2010 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žalobci přiznal podporu v nezaměstnanosti ode dne 18. 1. 2010 ve výši 6.600,- Kč měsíčně po dobu prvních dvou měsíců, 5.077,- Kč měsíčně po dobu dalších dvou měsíců a 4.569,- Kč měsíčně po zbývající podpůrní dobu. Výše podpory byla stanovena procentní sazbou z průměrného měsíčního čistého výdělku, kterého žalobce dosáhl v posledním ukončeném zaměstnání a který činil 10.153,- Kč. Správní orgán se tak spokojil se závěry kontrolního orgánu, aniž by požadoval jeho doplnění.

Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V odůvodnění předně konstatoval, že vzhledem k výpovědi účetní bývalého zaměstnavatele žalobce považuje postup správního orgánu I. stupně za správný, neboť ta výslovně uvedla, že průměrný měsíční čistý výdělek žalobce činil 10.153,- Kč.

K námitce žalobce, že ve spisu byly pouze důkazy, které on sám úřadu práce předložil, ale o důkazech poskytnutých zaměstnavatelem ani zmínka, žalovaný uvedl, že k této nelze přihlídnout s ohledem na ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu. Navíc doplnil, že i když v rozhodnutí není zmínka o provedení kontroly, nejde o vadu, která by mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí. Žalobce byl totiž s výsledkem kontroly seznámen dne 29. 3. 2010 a mohl se k jejímu výsledku vyjádřit, což však neučinil, ačkoliv téhož dne požádal správní orgán o poskytnutí lhůty. K námitce žalobce, že o jeho žádosti o podporu v nezaměstnanosti bylo rozhodnuto až po třech měsících, žalovaný konstatoval, že správní orgán postupoval v souladu se zásadou materiální pravdy, tedy rozhodl o přiznání podpory v nezaměstnanosti, až na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. připomněl, že z konstantní judikatury správních soudů vyplývá, že lhůty dle § 71 odst. 3 správního řádu jsou lhůty pořádkové, což znamená, že jejich nedodržení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. na závěr se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že správní řízení je podvodné a diskriminující s odůvodněním, že mu není zřejmé, v čem by měla diskriminace spočívat.

Z rozhodnutí je zřejmé, že k prokázání výše pravděpodobného výdělku žalovanému postačoval protokol o kontrole a výpověď účetní bývalého zaměstnavatele.

Podle názoru soudu zjištění, které provedl kontrolní úřad u zaměstnavatele za účelem kontroly výše průměrného měsíčního čistého výdělku v rozsahu potřebném pro účely stanovení výše podpory v nezaměstnanosti, jsou nedostatečná. Správní orgán sice stanovil výši jeho čistého průměrného výdělku z posledního zaměstnání ze zákona o zaměstnanosti ve spojení se zákoníkem práce, nicméně na podkladě důkazů, které bezpochyby nemohou vyvrátit jeho tvrzení ohledně výše měsíčního příjmu.

Soud považuje postup správního orgánu I. stupně, který k ověření výše průměrného měsíčního výdělku, provedl kontrolu u bývalého zaměstnavatele žalobce, za správný, ale kontrolní zjištění za neúplné. Správním orgánům postačovala výpověď účetní bývalého zaměstnavatele. Z této učinily závěr, že žalobce nepracoval u zaměstnavatele v rozhodném období alespoň 21 dnů, aniž by tuto skutečnost kontrolní orgán ověřil. Z protokolu o kontrole je navíc zřejmé, že kontrolní orgán neověřil, jaká byla průměrná mzda žalobce, zda pobíral odměnu a v jaké výši. Skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadeného rozhodnutí vyžaduje rozsáhlé doplnění, což je důvodem pro jeho zrušení dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

Pro úplnost se soud vypořádal i s námitkou ohledně nesplnění lhůt pro vydání rozhodnutí, tak jak je upraveno v ustanovením § 71 odst. 3 správního řádu. V tomto zastává soud shodné stanovisko jako žalovaný. Žalobce požádal o podporu v nezaměstnanosti dne 18. 1. 2010, s ohledem na to, že správní orgán obdržel několik potvrzení o průměrném čistém měsíčním výdělku, byl povinen v souladu s ustanovením § 3 správního řádu zjistit skutečný stav věci a ověřit jeho výši. Přestože správní orgán I. stupně nedodržel stanovenou lhůtu pro vydání rozhodnutí, tato vada neměla vliv na zákonnost rozhodnutí.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku rozsudku uvedeno. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení spočívající v jízdném z Aše do Prahy a zpět ve dnech 4.10.2011 a 20. 12. 2011, jedna cesta z Aše do Prahy za 210,- Kč, z Prahy do Aše 225,- Kč, celkem soud přiznal náklady ve výši 2x 435, tj. 870,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku j e možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Městského soudu v Praze, za podmínek stanovených v § 102 a násl. s.ř.s. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem, dle ustanovení §105 s.ř.s.

Od 1. 1. 2012 se kasační stížnost podává u Nejvyššího správního soudu.

V Praze dne 20. 12. 2011

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová

